

Ma a katolikus iskolák javára gyűjtünk

Február 28-án 18 órakor az Egyházközségi Nővérek kápolnájában lesz a Szent Mónika közösség szentmise, amelynek keretében imádkozunk gyermekeinkért.

Március 1-je hamvazószerda, amivel megkezdődik a nagyböjt. Hamvazószerda szigorú böjti nap, azaz a 18 és 60 éves kor közötti hívek számára a hústilalom mellett, a háromszori étkezés és egyszeri jóllakás megengedett. Nagyböjt péntekjein is hústilalom van. A szentmisék rendje a következőképpen alakul: a páduai iskolában 7:40-kor, csabán 17 órakor, ligeten 18 órakor lesznek a szentmisék, melyek keretében hamvazkodást tartunk.

Március 2-án 21 órakor Pilisjászfalun a kápolnában szentségi mádást tartunk.

Március 3-án 16 órással kezdéssel a Béthelben ökumenikus imanap lesz, ezért Csabán a fogadóóra és a 17 órással szentmise elmarad.

Március 5-én, vasárnap a szentmisék végén hamvazkodást tartunk.

Miserend

Klotildliget:

február 26. vasárnap
 ünnepi szentmise 9 óra
 családok miséje 11 óra
 egyetemi mise 20 óra
Iz 49,14-15
1Kor 4,1-5
Mt 6,24-34

március 1. Hamvazószerda 18 óra

március 2. csütörtök 18 óra

március 4. szombat 18 óra

március 5. vasárnap
 ünnepi szentmise 9 óra
 családok miséje 11 óra
 egyetemi mise 20 óra
Ter 2,7-9;3,1-7a
Róm 5,12-19
Mt 4,1-11

Pilisjászfalu:

március 5. vasárnap 17 óra

Piliscsaba:

február 26. vasárnap
 ünnepi szentmise 11 óra
március 1. Hamvazószerda 17 óra
március 4. szombat 17 óra
március 5. vasárnap
 ünnepi szentmise 11 óra

Imaszándékunk:

a nagyböjt megéléséért

„Ne aggódjatok... !”

Évközi 8. vasárnap

A mai Evangéliumban négyszer szólít fel a mi Urunk, hogy ne aggodalmaskodjunk. Kinek ne tetszenék ez a felszólítás? Ki ne vonzódnék ehhez az isteni Bátorítóhoz? S nem az-e a modern igehirdető, aki ahelyett, hogy súlyos kötelességeinkre figyelmeztetne, az örömhír vigasztaló szavaival vonz? Nem arra van-e szüksége a mai kor keresztyényének, hogy feloldják félelmeit, eloszlassák aggodalmait? Vigyázzunk ezzel a gondolatmenettel! Az aggodalom eloszlatása még nem minden, egyébként sem sikerülhet huzamosabb időn át, csak ha szilárd kapaszkodót is tud nyújtani hozzá. Urunk, Jézus nem éri be azzal, hogy nyugtatgatja szorongó pszichénket. Ő megadja félelmeink feloldásának alapját is, amikor felhívja a figyelmet a teremtő Isten titokzatos gondviselésére, mely túlmutat ennek a földi életnek a horizontján. De azt is tanítja, hogy szívünk megnyugvásához nem elég

tudnunk arról, hogy Isten gondunkat viseli, hanem radikális döntést kell hoznunk életünkben: teljes szívvel az Úrnak szolgálni, és mindenekelőtt keresni az Isten országát és annak igazságát. Hiszen éppen a megosztott, kettéhasadt szív termeli ki magából az újabb és újabb kételyeket, félelmeket, szorongást.

Isten elveszi bűneinket és félelmeinket, de csak ha bűnbánatot tartunk és ha szent elhatározással egészen átadjuk magunkat neki. Amikor a feltámadt Üdvözítő köszönti az apostolokat, két dolgot ad nekik: békességet és a bűnök megbocsátásának hatalmát. A lélek békessége, nyugalma elválaszthatatlan a bűnbocsánattól. Ezért ha félelmek gyötörnek, depresszió ül rajtunk, nem elég a tüneti kezelés, hanem a gyökereig kell hatolni, s bűnbánatban megtisztult szívvel Isten elé állni.

(Barsi Balázs-Telek Péter-Pál:

Magasság és mélység)

„Szívügy” a Klotildligeti „Jézus Szíve” Plébánia értesítője Plébános: Szilágyi Szabolcs
 Megjelenik: minden vasárnap ☎ (30) 611-1296
 2081 Piliscsaba-Klotildliget, Klotild tér 1. px.sacerdos@gmail.com

Internet: www.piliscsabatemplom.hu

e-mail: klotildliget@freemail.hu

Ferenc pápa:

Ne éljünk kettős életet, ne halogassuk a megtérést!

Vágd le a kezed, vájd ki a szemed, de ne botránkoztasd meg, ne csábítsd bűnre a kicsinyeket, vagyis az igazakat, akik bíznak, hisznek az Úrban. A mai [2017. február 23-i, a Szerk.] evangéliumi szakasz Márk könyvéből [Mk 9,41-50] arról szól, hogy el kell szakadnunk mindentől, ami a bűnre visz. Ferenc pápa feltette a kérdést: mi is a botrány? Botrány az, ha mást mondunk és mást teszünk: vagyis kettős életet élünk.

A kettős élet mindenben megnyilvánulhat. Például: én katolikus vagyok, mindig eljárak misére, ehhez vagy ahhoz a társulathoz tartozom; közben pedig nem keresztényi életet élek, nem fizetem ki rendesen az alkalmazottaimat, kihasználom az embereket, piszkos üzleteket kötök, pénzt mosok és így tovább – vagyis kettős életet élek. Sok katolikus ilyen, és ezért botrányt kelt. Hányszor hallottuk már – mindannyian, a közvetlen környezetünkben vagy másutt –, hogy „inkább leszek ateista, mint olyan katolikus, mint az az ember”. Ez a botrány. Ez rombol, letör. És ez mindennap előfordul: elég megnézni a tévéhíradót vagy olvasni az újságokat. A sajtóban sok botrány van, reklámozzák is a botrányokat. Ezek pedig rombolnak.

Ferenc pápa ezután egy példát említett, amelyben egy jelentős vállalat a csőd szélén állt. A hatóságok el akarták kerülni az egyébként jogos, de hatástalan sztrájkot, és beszélni akartak a cég vezetőségével. Az embereknek nem

volt pénzük a mindennapi szükségleteikre, mert nem kapták meg a fizetésüket. A vezető pedig – egy katolikus ember – eközben téli üdülését töltötte a Közel-Kelet egyik tengerpartján. Az emberek megtudták, még ha nem is írta meg az újság. Ezek a botrányok – tette hozzá Ferenc pápa.

Jézus így tanít az evangéliumban azokról, akik botrányt okoznak – anélkül, hogy kimondaná ezt a szót, de mégis értjük, hogy erre gondol –: mikor a mennyországba érsz, és kopogsz az ajtón, azt mondod, „Én vagyok az, Uram! Tudod, én, hát nem emlékszel? Jártam templomba, a közeledben voltam, ahhoz a szervezethez tartoztam, ezt csináltam... hát nem emlékszel, mennyit adakoztam?” Az Úr akkor így válaszol: „De, emlékszem. Emlékszem az adományokra: mind piszkos pénz volt. A szegényektől loptad. Nem ismerlek.” Így válaszol Jézus azoknak a botrányt okozóknak, akik kettős életet élnek.

A kettős élet annak az eredménye, hogy a szív szenvedélyeit követjük, a főbűnöket, amelyek az eredeti bűn sebei. A mai olvasmány [Sir 5,1-10] éppen arra buzdít, hogy ne kövessük ezeket az ösztönös vágyakat, ne bízzunk vagyonunkban, ne mondjuk: „Bőven van mindennem a megélhetéshez.”

Ferenc pápa azt kérte, ne késlekedjünk megtérni az Úrhoz. Mindannyiunknak javunkra válik ma, ha végiggondoljuk,

kettős életet élünk-e: vagyis kívül igazaknak, jó hívőknek, jó katolikusoknak tűnünk-e, miközben mást csinálunk. Ha megvizsgáljuk, hogy nem bízzuk-e el túlságosan magunkat, mondván: „Hát igen, majd az Úr mindent megbocsát nekem, én addig folytatom tovább...” Hogy hajlamosak vagyunk-e

azt mondani: „Igen, ez így nem jó, majd megtérek, de nem ma, inkább holnap.” Gondoljuk ezt végig! És tanuljunk az Úr szavából, hiszen ebben a kérdésben az Úr nagyon kemény. A botrány pusztít – zárta csütörtök reggeli homíliáját Ferenc pápa.

Forrás: Vatikáni Rádió

„Emlékezzél ember, hogy por vagy és porrá leszel!”

A hamvazáskor elhangzó mondat az édenkerti történetet idézi, amelynek egyik mondata a Teremtő által „... mert por vagy, és visszatérsz a porba!”. Ez a mondatrész nem a bűnre utal, hanem az ember halandóságával van kapcsolatban. Ezt megelőzően olvashatjuk: „Megalkotta tehát az Úr Isten az embert a föld agyagából, az orrába lehelte az élet leheletét, és az ember élőlényé lett.” E két mondat között játszódik le a dráma, amelyben az ember megpróbál kitörni törékeny, halandó mivoltából és próbál olyanná válni, mint az Isten. A hamvazószerdán elhangzó isteni mondat jelzi számunkra, hogy teremtett mivoltunkból nem tudunk kilépni, ugyanakkor emlékeztető és meghívás arra, hogy ezt ne megalázásként, hanem ajándékként fogadjuk el. Amikor Isten megformálta az embert, lehetővé tette, hogy új élet jöjjön létre a porból, amely személyé válhat. Isten vég nélkül folytatja ezt a munkát. Létünk por kereteinek elfogadása tehát

nem megalázó, lealacsonyító dolog, hanem annak újrafelfedezése és tudatosítása, hogy a föld pora az élet hordozójává és emberré válik. Elismerése ez Isten szabad, ingyenes, nagylelkű ajándékának. Az emberi személy, sebezhető, ingatag, minden percben az éltető lélegzet ajándékától függ. Ez a létezés első pillanatától jellemzi az embert. Törekenységünk és sérülékenységünk nem általunk választott, de nem is büntetés, hanem olyan valóság, amely napról napra szorosan kapcsol Istenhez bennünket, akiben ott él – az élet ajándékozásával együtt – irántunk való mély, törődő szeretete. Elismeri szükségünket, és saját magát adja hűségével, együttérzésével, gyógyításával. Hamvazkodásunk mondatának elkerülhetetlenségén, szomorúságán túl halljuk meg tehát a létünk középpontjába, Istennel való személyes kapcsolatunk elmélyítésére szóló meghívást.

forrás: Virtuális Plébánia

Több fiatal házaspár jelezte, hogy szívesen csatlakozna házas közösséghez. Többekkel egyeztetve arra jutottunk, hogy életre hívnánk egy új házas közit, aki szeretne ehhez tartozni, keressen bátran.